

“.....ara em sento feliç, viva i tranquil·la”

D'ençà que posava els peus a terra, fins que tornava a aclucar els ulls, un pensament em turmentava sense descans: quants errors havia comès per arribar a aquella situació? En quin moment havia perdut les regnes de la meva vida? Quin sentit tenia continuar vivint d'aquella manera? Segur que a totes vosaltres aquestes preguntes no us resulten estranyes. Segur que totes vosaltres sabeu de què parlo. Totes nosaltres ens hem preguntat en determinats moments de desesperació què havíem fet per merèixer les situacions tan dures que ens tocava viure. Com podia ser que aquell que deia que ens estimava pogués tractar-nos com ho feia, pogués comportar-se amb nosaltres sense respectar-nos, manipulant-nos, mentint-nos, ferint-nos, dominant-nos... en definitiva, maltractant-nos.

Vaig arribar a Tamaia dubtant encara de si aquell era un lloc adequat per a mi. Potser en explicar la meva situació, les meves experiències, em dirien que el meu cas no era prou “greu”, que l'associació atenia dones que realment havien estat maltractades. Quan de temps necessitaria per convèncer-me que jo també havia estat una dona maltractada? Gràcies a vosaltres me'n vaig anar adonant de quina era realment la meva situació, de la gravetat dels fets que m'havia tocat viure, però també de les meves pròpies forces, les meves capacitats per sortir-me'n i de la meva fortalesa. I aquest any, amb totes vosaltres, companyes de confidències, alegries i tristors compartides, he après valors que fins fa poc m'eren molt difícils de trobar: la capacitat de posar-se a la pell de l'altra, la voluntat d'escoltar sense jutjar. Amb vosaltres he sentit per primera vegada que hi havia algú que entenia de manera absoluta i sense qüestionar-se res com vaig poder arribar a trobar-me enmig d'una relació de parella, perniciosa, malaltissa i desconcertant per a tots els altres. Amb vosaltres vaig sentir per primera vegada que hi havia algú que era capaç de posar-se a la meva pell, de sentir el que jo havia sentit, de copsar el dolor i el sentiment de culpa, que sense tenir cap fonament, havia arribat a tenir durant tant de temps. Perquè per primera vegada vaig poder viure de prop situacions que, tot i ser diferents a la meva pròpia experiència, eren iguals pel fet d'haver-nos provocat tot el dolor, la tristesa i la marginació que ens havia encotillat durant anys.

Ja ha passat un any i mig d'ençà que vaig donar un cop de timó per recuperar allò que era meu i que m'havien arrabassat: la meva dignitat, la meva vida. Ara em sé més forta que mai, he après del dolor viscut durant tants anys. I Tamaia i, sobretot vosaltres, m'heu ajudat en aquest procés. Puc dir-vos que a hores d'ara em sento feliç, viva i tranquil·la; que em conec millor que mai sabedora de les meves debilitats, però també de les meves capacitats de tirar endavant. I vull pensar que totes vosaltres aconsegiu el mateix que he aconseguit jo: sentir-vos bé amb vosaltres mateixes vivint i gaudint de la vostra independència i llibertat, sense que ningú decideixi per vosaltres.

Companyes, amigues, us desitjo tota la sort del món i vull que sapiguen que heu estat de gran ajuda en la meva recuperació. Tant de bo vosaltres hagueu pogut treure de mi una mica de fortalesa per tirar endavant aquest llarg i dolorós procés de recuperació, però en definitiva valuós com poques coses que haurem fet al llarg de la nostra vida.

I tu, la meva terapeuta, gràcies, gràcies de tot cor, per les teves paraules, per saber escoltar, pel teu somriure, per la teva mirada. Gràcies per rebre'm amb els braços oberts des del primer dia.

Gràcies a totes. Una abraçada infinita.

Esther

Premià de Mar 8 de juny del 2013